

Tento článek vznikl v rámci projektu „Podpora a rozvoj sociální práce v Kraji Vysočina, registrační číslo projektu CZ.03.2.63/0.0/0.0/15_007/000782B“, který je spolufinancován Evropským sociálním fondem. Jedna z klíčových aktivit projektu je zaměřena na podporu dobrovolnické služby

Dobrovolníci mění svět k lepšímu

Kolem nás jsou lidé, kteří dělají společnost těm, pro které život zešednul a kteří ztrácí chuť a motivaci k další činnosti.

I když dobrovolníci nejsou žádní superhrdinové, jsou to lidé se srdcem na dlani.

Jedním z nich je i pan Jarda z Jihlavy, který je za svou mnohaletou dobrovolnickou činnost každoročně oceňován při akci DOBROCH, kterou pořádá Oblastní charita Jihlava a která je zároveň tradičním poděkováním všem dobrovolníkům, kteří působí na projektech Oblastní charity Jihlava.

Pane Jardo, kde se ve Vás zrodila myšlenka pomáhat?

Ač sám jsem ateista, považuji se za člověka empatického, s velkým sociálním cítěním. Já už jsem se s takovou povahou narodil, starat se o někoho a pomáhat jiným je vlastnost, která je mi vžita. Už od dětství, kdy se moji rodiče rozvedli, jsem se musel starat o své tři mladší sourozence, a jak moje maminka sama s určitou chloubovou říkala „bez Jary bych to sama nezvládla“.

Faktem je, že dobrovolníkům jejich práce přináší určitou míru rozvoje a v mém případě i potlačení nudy, jsem totiž sám, invalidní důchodce a o takové jedince zájem na trhu práce v minulosti nebyl a není ani v dnešní době. Z důvodu pocitu méněcennosti, pro pocit, že mohu být ještě někomu užitečný a nápomocný jsem před lety nabídl sebe a hlavně svůj čas Charitě.

Můžete nám povědět, o koho jste se staral nebo komu věnujete nyní svůj volný čas?

Staral jsem se například o klienta, který se hlásil k romské národnosti, který tzv. „proseděl“ téměř 40 let svého života ve vězení. Po amputaci dolní končetiny a po mozkové příhodě zůstal na polovinu těla ochrnutý, připoutaný na invalidní vozík a odkázán na pomoc druhých. Přiznám se, že po první schůzce za asistence sociální pracovnice, jsem z něj zrovna neměl dobrý pocit a myšlenka, že bych se měl o něj starat, mě nebyla vůbec příjemná. On byl jiného názoru, vždy říkával: „vždyť já si to zasloužím“. Každý den jsem za ním docházel, vařil mu, nakupoval, stříhal vlasy, prováděl pedikúru, atd. Časem jsme si na sebe zvykli, i když byly chvíle, že i já jsem se ho bál. Po šesti letech zemřel a jsem rád, že jsem ho dochoval až do jeho smrti.

Také jsem docházel přes rok každý den za ležící paní s Downovým syndromem. Moje činnost vyžadovala každodenní přítomnost a spočívala především v poledním krmení, pomoci při polohování, mytí apod. Tuto klientku bylo nutno krmit pomocí injekční stříkačky, případně po malých lžičkách. Nyní se starám přes rok o hluchoslepotu klientku, se silnou cukrovkou. Bere mě už spíš jako svého tátu, který jí moc chybí a který tragicky zemřel před deseti lety. Chodili jsme na procházky i s jejím vodícím psem, ovšem jenom do doby, než jí začali lékaři po částech amputovat dolní končetinu, od té doby je na invalidním vozíku. Říkával jsem si, že tohle už prostě nedám. Řekl jsem to i klientce, že by bylo lepší pro mě skončit, rozplakala se, že prý mě potřebuje, že nikoho jiného nechce. A co myslíte? Pokračuji v tom dál.

To jsou neuvěřitelné příběhy, jaký vlastně vidíte smysl Vaší pomoci?

I přes všelijaké facky životem, kopance od nepoctivých lidí i mnohé další negativní zkušenosti mám rád život. Mám rád lidi a práci, v které nacházím užitek pro druhé. Díky této činnosti mám možnost seznámit se s mnoha novými lidmi, jejich životními příběhy i zkušenostmi. V současné době je to jakýsi můj životní styl. Mám rád spontánní lidi, kteří mají smysl pro humor, kteří úsměvem pohladí. Věřím, že lidé v mém okolí nezůstanou lhostejní, budou se měnit, a to k lepšímu.